

[Carsten Raft.]

så meget mandskab og årgangene er så små, at skabe store, løstuddannede kolonner som dem, vi havde under krigen.

Jeg vil bede om, at denne fasthed i linien, dette system bliver ført igennem helt og fuldt. På dette punkt synes jeg imidlertid, der mangler en lille smule. Jeg ser tegn på dette bl. a. i meddelelsen om, at nu skal embedsmændene have hele ansættelser ved luftværnet. Jeg må meget indstændigt henstille, når man nu ofrer disse mange penge, gør denne indsats, at det da for dem, der ansættes i disse stillinger, bliver noget andet end den formiddagspladsordning, det har været tidligere. Jeg tænker også her på chefen for det hele. Det må være en mand, der skal ofre sig for den pågældende opgave. Der er vist ingen, som har tjent luftværnet i den tid, det har eksisteret, der ikke gerne ville se den nuværende chef som chef, hvis han virkelig ofrer sig for denne opgave. Men det skal ikke være således, at han kan have både det ene og det andet store embede ved siden af, og det skal ikke være sådan, at embedsmændene i centraladministrationen både er det ene og det andet sted samtidig, for så bliver der ikke det system og den alvor i det, som der skal være.

Jeg tænker også på fastheden i ledelsen. Vi har jo visse erfaringer fra sidste gang; da kneb det en lille smule. Jeg var ikke tilstede, men jeg har fået meddelelse om, at der ved katastrofen i Frederiksberg Allé var vild forvirring med hensyn til, hvem der skulle have kommandoen — det varede fra kl. 11 til kl. 16, tror jeg, før det blev bestemt, at brandchefen på Frederiksberg skulle have kommandoen, men indtil det tidspunkt løb både frivillige hjælpere, samaritter, redningskorpsfolk, ja, sågar hipoer rundt og kommanderede imellem hinanden, uden at nogen vidste, hvem der havde kommandoen.

Og her må jeg give det ærede medlem hr. Frandsen fuldkommen ret; også jeg er betænkelig ved, at man nu ligefrem deler den taktiske ledelse mere, end tilfældet har været tidligere. Jeg kan godt forstå, at man inddeler skarpt i statens område og i kommunernes område. Jeg accepterer heltud, at vi deler udgifterne i et stats- og et kommuneområde. Det har irriteret kommunerne så frygteligt, at staten bestemte alle disse foranstaltninger, som kommunerne kom til at betale, og jeg vil også tro, at det er muligt under opbygningen at foretage en sådan deling. Men skal apparatet bruges, vil jeg hævde, at der

må være een på stedet, der har ledelsen; ganske særligt fordi den ene chef er en politimester, der antagelig har masser at bestille på det pågældende tidspunkt, og den anden er en borgmester, der har mindst lige så travlt. Hvordan skulle det være muligt for disse mennesker at undgå at støde på hinanden, når de begge får funktioner på samme tid og ved siden af hinanden? Jeg må give det ærede medlem hr. Frandsen fuldstændig ret i, at her er et punkt, hvorpå der må skaffes mere klarhed og fasthed. Jeg var også så glad ved, at det ærede medlem hr. Frandsen påtalte, at vi nu skulle give sundhedsstyrelsen specielle funktioner, men der faldt vi tilbage til en sådan ordning alligevel. Lad os kigge på det, tendensen hos os er den samme, vi er inde på den samme tanke — det ærede medlem har naturligvis større forudsætninger for at bedømme det end jeg —, men det gælder om at gøre det hele så enkelt som muligt, så der bliver så lidt sammenstød, vrøvl og kompetencestridigheder som muligt.

Det samme gælder de frivillige organisationer, der er knyttet til luftværnet. Jeg tænker her særlig på de kvindelige organisationer. Jeg synes, der er grund til at yde disse organisationer megen anerkendelse, og der er grund til at sige, at nu må de støttes i den udstrækning, det er nødvendigt for deres arbejde, således som det også har fundet udtryk i lovforslaget. Men der er lidt usikkerhed med hensyn til, hvorledes korpserne er organiserede. Der er i øjeblikket tre korps — lad det være; de kunne måske siges at have hvert sit område. Nu hører jeg, der skal laves et kvindeligt hjemmeværnskorps og et kvindeligt luftværnskorps. Skal der gives de store midler, det er tanken at give, hvilket også er en anerkendelse af, at her er opbygget titusindtallige frivillige organisationer med mønstergyldig ledelse, der udøves af kvinder, som giver deres arbejdskraft, og som en tid har givet deres private penge for at klare organisationen igennem, så må vi også være klar over, hvilke funktioner korpserne har. Jeg synes, at der her er en lejlighed til i udvalget at blive fuldkommen klar over disse forhold og gøre støtten betinget af, at sagen er fuldstændig klar. Der skal måske være en alternativ ordning, der skal vel være en vis smidighed, men det må være sådan, at ikke alene vi, der skal give bevillingen, men også de kvinder, der skal give deres arbejde — og det er efter min mening ikke det mindst væsentlige —, klart må vide, hvad de skal gøre, og hvilke funktioner de har. Denne klarhed synes jeg ikke er tilstede,